

РЕШЕНИЕ

№ 25306

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разглежда дело номер **2942** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Никоекспорт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, представлявано от Р. В. – управител и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 7, чрез адвокат М. Ч. срещу решение № ПИ-1/05.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП - СДО, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № Ж-32-13/28.02.2025 г. по описа на ТД на НАП СДО, подадена от „Никоекспорт“ ЕООД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г., издадено от Й. З. на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП СДО, без уважение, като неоснователна.

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/, са незаконосъобразни, необосновани и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че производството по налагане на обезпечителни мерки и извършените в тази връзка действия са започнали преди връчването на ЗВР. След като ревизионното производство изобщо още не е било започнало до 26.02.2025 г., когато му била връчена заповедта, всичко изложено в постановлението за „проверки в регистри“ и „измамна схема“ са хипотетични и

хаотични твърдения, които нямали нищо общо с мотиви, каквито задължително следва да се изложат в постановлението. Предвид това се твърди нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК поради липсата на мотиви на акта. Наред с това се твърди, че е налице нарушение и на чл. 34, ал. 1 от АПК приложим субсидиарно на основание § 2 от ДР на ДОПК, тъй като мотивираното искане и сочения в постановлението доклад, използвани като мотиви за съставянето на ПОМ и за обосноваване на обезпечителната нужда, не са били връчени на дружеството жалбоподател. Не била налице и обезпечителна нужда. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени решението и потвърденото с него ПНПОМ, като незаконосъобразни. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Я., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане е било образувано по искане за налагане на ПОМ № Р-32003225000572-039-001/17.02.2025 г. на И. Б. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП Д на НАП „Средни данъкоплатци и осигурители“, в качеството си на ръководител ревизия, извършващ ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-32003225000572-020-001/06.02.2025 г. Ревизията е за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за период 01.01.2022 г. - 31.10.2024 г., заповедта е връчена на дружеството на 14.02.2025 г. В искането е посочен предполагаем размер на публични задължения е за сумата от 132 781 45.80 лв., представляваща главница 10260241.00 лв. и лихва 3017904.75 лв., към 17.02.2025 г. Издадено е Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г., с което е наложен заповест на банкови сметки в ТБ „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД и ТБ „ПРОКРЕДИТБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД е връчено на 26.02.2025 г. Изпратени са заповестни съобщения до търговските банки с изх. № С250032-003-0009987/18.02.2025 г. и изх. № С250032-003-0009988/18.02.2025 г. Към дата на постановяване на решението не били получени отговори от търговските банки, но посочените банкови сметки били запорирани от публичен изпълнител на НАП за обезпечаване на други производства. Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г., е обжалвано е по административен ред и потвърдено с Решение № ПИ-1/05.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП СДО.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

В настоящия случай безспорно по делото е установено, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, издадено от И. Б. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП на НАП „Средни данъкоплатци и осигурители“ и във връзка мотивирано искане № Р-32003225000572-039-001/17.02.2025 г. е наложено обезпечение за сума в размер на 132 781 45.80 лв., представляваща главница 10260241.00 лв. и лихва 3017904.75 лв., чрез налагане на обезпечителна мярка - запор по налични и постъпващи суми по 2 бр. банкова сметка на дружеството жалбоподател по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, открита в „ТБ „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД и ТБ „ПРОКРЕДИТБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на

наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в, ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство- принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосновавали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Следва да бъде отбелязано, че в административното производство, свързано с издаването на постановление за предварително обезпечаване, законодателят не е вменил на публичния

изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че действията по обезпечителното производство са започнали преди връчването на ЗВР. От доказателства по делото се установява, че за образуваното ревизионно производство жалбоподателят е узнал на 14.02.2025 г., когато му е връчена ЗВР. Искането и ПНОМ са с последваща дата, съответно от 17.02.2025 г. и 18.02.2025 г., като ПНОМ е връчено на 26.02.2025 г. Т.е спазени са изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки в хода на ревизията за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения.

По отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител е постановил оспорените обезпечителни мерки. Доколкото мотивите за издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се съдържат в отправеното до публичния изпълнител искане, то неоснователно е направеното в жалбата възражение за немотивираност на издаденото постановление и на решението, с което същото е потвърдено. Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено. Наличието на категорични данни, че размерът на имуществото на жалбоподателя е по-малък от размера на предполагаемите публични вземания, обосновава обезпечителната нужда. Няма данни за друго имущество, върху което би могло да се наложи обезпечение, а предполагаемият размер на установените в хода на ревизионното производство задължения е особено голям, ето защо единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложения вече запор.

Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Всяко обезпечение води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не препятстват или не водят до спиране на дейността на лицето. С оглед разпределение на доказателствената тежест по реда на чл.170, ал. 1 от АПК, задължение на „Никоекспорт” ЕООД е да ангажира доказателства в тази насока. Следва също така да се посочи, че в случай, че оспорващият има нужда от неотложни плащания, във връзка с осъществяваната от него дейност, същият е могъл да направи искане за това пред публичния изпълнител по реда на чл. 229 от ДОПК.

При наличие на други активи, които биха могли да послужат за обезпечаване на публичното задължение, длъжникът разполага с възможността, дадена му с нормата на чл. 199, ал. 1 от ДОПК – да отправи до публичния изпълнител искане за замяна на наложените обезпечителни мерки, като предложи друго равностойно обезпечение. По делото не се съдържат данни такова искане да е било направено. Според чл. 199, ал. 2 от ДОПК, без съгласието на публичния взыскател длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Видно от административната преписка, длъжникът не е предприел такива действия.

Следва да се отбележи, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА.

С оглед изложеното, Решение № ПИ-1/05.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП СДО, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № Ж-32-13/28.02.2025 г. по описа на ТД на НАП СДО, подадена от „Никоекспорт” ЕООД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г., издадено от Й. З. на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП СДО е правилно и законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, АССТ, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Никоекспорт” ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, представлявано от Р. В. – управител и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 7, чрез адвокат М. Ч., срещу решение № ПИ-1/05.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП - СДО, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № Ж-32-13/28.02.2025 г. по описа на ТД на НАП СДО, подадена от „Никоекспорт” ЕООД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250032-023-0000446/18.02.2025 г., издадено от Й. З., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП СДО

ОСЪЖДА „Никоекспорт” ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. сумата от 100 /сто/ лева като разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Решението да се съобщи на страните посредством изпращане препис от същото, съобразно чл. 138 от АПК.

съ

дия: